

Tömd ki, ha üres

[2014. május]

*Pat Metheny Group: Are You Going With Me?*

Az elbeszélő most egyedül van. Ül mellette egy fiatalember, akivel talán lehetne, de most nincs. Távolságra vannak egymástól. A him egyed nem fog közeledni, neki nem fontos a közelség. A nőstény egyed – az elbeszélő – azonban mást sem szeretne. Ő sem mozdul. Várja a társat. Várja, mikor veszi észre az a távolságtartást. Nem veszi észre, láthatólag. Ez a játék a végtelenségig úzhető, a társ sosem tanul, és sosem látja a változást. Amikor a másiknak már fáj a közeltelenség, és azért tart távot, szokja az egyedült. Nincs ezzel semmi baj, emberek körében valahogy így szokás.

A padkán ülnek, autó úgysem jön erre. Vidéken vannak, az égen fekete zsebkendőkből varrt köpeny lebeg. Orrfújni nem kell, azt sem értem, miért fekete. Az elbeszélő – a lány – arra gondol, milyen lenne a fekete vécpapír. Ki használná, s mire? Az égbolt ruhája alatt olyan fehér, mintha papírból volna. Fehérré festett papírból. Felhők is vannak, most viszont még a csillagok sem látszanak.

A háttérben álló fák előtt emberek állnak. Az elbeszélő lehetne velük is, de nem tud még. Nem ismer senkit. Nem fog közeledni. Azok pedig inkább egymással ismerkednek. Mellesleg várnak. A múzeummal szemben, az úttest másik oldalán toporognak, a kapu csaknem nyílik. Azt figyelik. Nem baj, szépek a fák, vannak már hulló levelek, és ha elhisszük, akár csillagot is láthatunk a feketén. Nincs, a fényszennyezés már régen betiltotta az efféle fényforrásokat mint konkurenciát, de a csillagászatba vetett hit megingathatatlan. Csillagok márpedig igenis vannak. Valahol. Különben is milyen undorító, lebutított romantikus mese volna ez, ha a csillagok alatt ülnének. A hold korongja alatt. Igaz, a hold valóban látható, azt még nem sikerült kioltani, de róla nincs mit mondani, ez nem egy romantikus történet. Fúj.

A kommunikáció lehetetlen. A him egyed a kapuig sétál. A nőstény egyeddel nem, de mással igen. A biztonsági őr természetesen nem kíván beszélgetni. Percekig kell fűzni. Ez sem baj, egy lány felszedése ennél tovább is eltart. A férfi a rácshoz lép. Végre. Namivan? Mi lenne. Szépek a fák. Nem kell orrot fűjni. Ez egy múzeum. Bemennénk. Az őr semmit sem ért, a kint álló élőket fixirozza. Csodálatos. A múzeum zárt, a belépés elképzelhetetlen. Vezetés nélkül nem. Mintha az ember nem tudna maga végigmenni. Nem, nem tud.

Sajnos, nem mehetnek be, azonban némely tárgy kihozható. A nőstény egyed – a lány – közben irigykedve egy összefonódó párocskát les a csoportban. Valóban, így is lehet. Meg kellene mutatni a him egyednek, elhiggye, a férfi is közeledhet, nem csak a nő. Vannak csillagok is. Két ember az már egy fény. Nem, nincsenek csillagok, ahogy angyalok se. Nincs fény. Az őr közben visszaérkezik, kezében egy amúgy Megérinteni tilos! tábla alatt nyugvó róka teste. A rácsot kinyitja, a kőre teszi az állatot. Szép, vörös. Kitömték. Ennek ő anyyira nem örült. A múzeumlátogatók annál inkább. A róka ül és vár. A fák előtt álló emberek közben a múzeum rácsai előtt álló emberekké lettek. Most a tárgyat nézik, annak szép vörös szőrét. Valóban, csodaszép. Csak sötét van. Az őr kis zseblámpájával rávilágít tíz perc kérés után. Valóban, így sokkal hihetőbb. Még a csillagok is hihetőbbek. Nézik, nézik, a róka változatlanul szép és vörös. Jó az, valóban, szép, vörös, kitömték, tárgy. Valóban. De. Mást is lehetne nézni. A biztonsági őr elutasítja. Több tárgyat nem hozok ki. A többi ugyanilyen. Állatok, kitömvé. Semmi különös. Láttak már szarvast, nem? És gyurgyalagot? Na, ennyi. Nincs itt semmi látnivaló. Takarodjanak! A viszontlátásra.

Megragadja a rókát, visszaviszi az épületbe. A rácsot nyilván behúzza maga mögött. Talán, ha még öt percig könyörgünk, kicsit felkapcsolja a lámpáját, legalább a fényben való hitünk erősítsük.

A fiatalember közben egyre távolabb áll. Illetve egyre távolabb kerül az elbeszélő mozgása által, aki igyekszik mindig egy-két embert közéjük állítani. A párocska szinte egy. Az elbeszélő erre nem figyel, mert most a társának elkerülése a feladat, nem az irigykedés. A zavarban valaki megjegyzi, állatok vannak idekint is. Igaz. Irány a világ. A vidéki látkép városivá alakul, a múzeum rácsai mögött álló emberek utcán járó emberekké válnak. A lány – az elbeszélő – már nem figyel. Egyáltalán. A fiatalember galambot mutat. A csoport álmélkodik, valóban, galamb. Szép, szürke. Még mozog. Majd, ha kitömik, nem fog. Gondolják. A fiatalember megfogja. Nézzétek, még csak fióka. Alig repül. Kiesett a fészekből. Ez nem baj, ez rendjén van. Ellenben azzal, hogy feje beleakadt valami műanyag hálózatba. Afféle vöröshagymák vagy egyéb zöldségek tárolására alkalmazható tasak anyaga lehet. A fej hátulja így a csőrrel összekötött. Enni se tud.

Amíg a him egyed fogja, a nőstény egyed kiszabadítja a hálót a toll közül. A csőr kinyílik, a galamb visszanyeri szabadságát. Mégsem elégedett. Félt. A him egyed leteszi egy párkányra, a várakozó csoport a túoldalra ül, figyelni. Az égbolt gyűrött zsebkendői szürkék. Mert nincs fekete és fehér, csak szürke. A madár csipog, él, mozog. Szürke. Nem szép. Szürkéi közt sárgák tollnak. A fiatalember morzsát szór neki, majd távolabbra is. Rátaláljanak.

A kapcsolatteremtés lehetetlen. Az ép és egészséges galambok csak megeszik a morzsát. A kicsi és beteg hiába fut a lábuk elé, hiába sír, hiába eregeti a tollait. Nem kell. Fut utánuk is. Hiába. Az ép és egészséges galambok már felnőttek, elrepülnek. Az anya sem ismerné fel. Az elbeszélő – a nőstény egyed – a him egyed mellé kerül. Valóban, beszélhetnénk is. Érezhetnénk is. Ki is fejezhetnénk. De nem. Nem kell. A hátramaradt galamb sír. Senki sem sajnálja. Tartani kell a távolságot, képesek legyünk elkülöníteni magunkat a mástól. Azért születünk egyedül, hogy egyedül legyünk, nem?

Amíg a párocska összeborul, a lány arra gondol, ők is párocska, ha nem látni rajtuk. Továbbmennek, egy szökőkút előtt megállnak. Vize gyűrött, sugarak cikáznak felületén. Ép és egészséges galambok röpködnek felette. Egy valamikor ép és egészséges példány azonban hátramarad. A lábtörés kizáró tényező. Vagy nem. A különös, inkább pocsolóra emlékeztető szökőkút vizében úszni tanul. Láb nélkül ugye mást kell. Vagy csak evickél. Senki sem fog közelíteni hozzá, a többi galamb inkább egymással van.

A fiatalember azt hiszi, megmentheti. Kiveszi a vízből. Fény gyúl, valahol. Tegyük családdá. Sűrű bokrok közé vettetik a két madár. Kapnak enni, kapnak inni. Az egyik jární, a másik repülni nem tud. A családdá tétel erőszaktevés. A kicsi nyöszörög, a nagyot nyüstöli. A nagy ügyis meghal, a kicsi is. Ha időben szólunk, a múzeum dolgozói kitömhethetik. Bár galambot nem szokás kiállítani. Galambot nem szokás megmenteni. Van abból anyyi. És különben is, mi haszna? Fúj.

A csoport a történet folytatásában még egy kisebb városi körutat tesz, különféle tárgyakat keresve, melyek még állatok, s élnek. Ameddig. Ez minket nem érdekel. Ugorjunk előre. A körút végeztével ugyanott, a galambok keresése. Mindezek után a látkép ismét a vidék, a múzeummal szemközti, a busz hamarosan hazavisz a szállásra. A lány – a nőstény egyed – a fiatalemberrel szeretne lenni, a közben kisimuló fekete zsebkendőköpeny alatt, a csillagok hitében. Nem lesz, a fiatalembernek nincs rá igénye. A párocskára itt nem nézünk, ne fájjon a másképpen is lehet. Nincs lehetőség a másképre. Az van, ami. Örülünk.

A jött eredménye sohasem kutatható ki. Teszel valamit. Kész. Nem követheted azt, akivel tetted, megnézd, valóban jó-e neki.

Méddig jó neki. Értékeli-e. Nincs rá mód. S ha követed, se tudhatod, mit gondol, mit érez. Jó-e neki, egyáltalán. Amíg a csoport a galambokat keresi a sötét bokorban, eltapos néhány élőt. Mindez nem számít, emberek körében, szokás. Majd kitömik.

2013. 08. 23. 7: 22: 36

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Hajós Eszter

Látó Szépirodalmi Folyóirat